Aventurile submarinului DOX

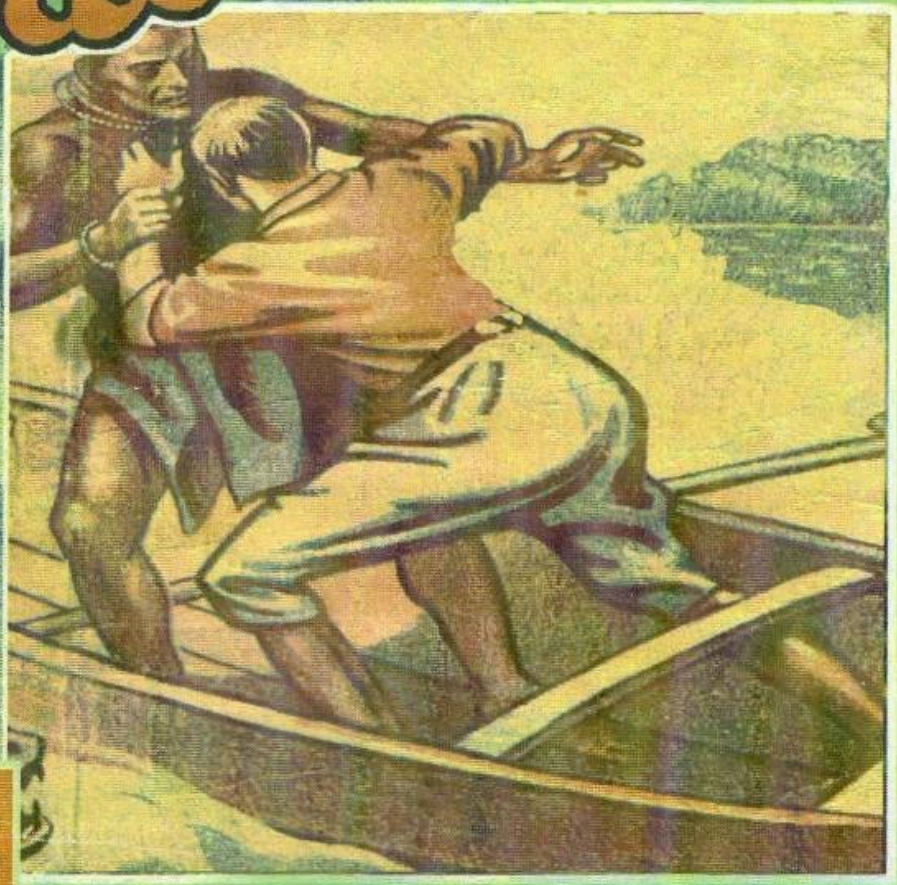

SERIE NOUĂ

112

Piraţii fluviului Sabi

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 192

PIRAŢII FLUVIULUI SABI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
LA COASTA MOZAMBICULUI

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească:

— După vreo trei sute de kilometri de drum apă, debarcarăm în micul port Ligonja. Orăşelul e clădit în stil arab şi căsuţele cu un singur etaj, în culori luminoase, stau pitulate între copaci înalţi.

Pe nisipul galben al plajei se amestecau indieni în vestminte albe cu negri Suaheli pe jumătate goi. Oamenii se uitau la noi cu multă curiozitate, în primul rând din pricina lui Pongo.

Căpitanul portughez Thiago, care ne însoţise pana aici, porunci celor din Askari pe care îi luase cu sine, pentru vâslit, să oprească pe malul stâng, în faţa unei case galbene.

— Asta e oficiul poştal – ne spuse el – vreau să comunic în capitală că locotenentul meu aduce comoara de fildeş. Afara de asta, vreau mă informez dacă s-a aflat ceva cu privire la profesorul Therry.

— Bine, domnule căpitan, vom aştepta în barcă, răspunse Marian.

— Nu aşa, domnilor; v-aş ruga să veniţi cu mine, poate vorbiţi chiar dv. cu domnişoara Braganza şi o înştiinţaţi că fildeşul a fost salvat.

— Bine, atunci coboram – zise Marian – dar Pongo va rămâne în barcă, să ne păzească lucrurile.

— Pentru treaba asta sunt de-ajuns cei doi Askari – răspunse Thiago – ar fi mai bine poate să debarce şi Pongo, căci bănuiesc că se află în Ligonja spioni de-ai lui Wilkens.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – dar cum vrei să facem ca să rămânem neobservaţi pe vreun vapor de comerţ?

— Sunt ca la mine acasă aici – râse căpitanul – am un cunoscut în a cărui casă putem locui nestingheriţi până vom găsi un vas care pleacă spre Sud.

— Foarte bine – răspunse Marian, bucuros – atunci ne luăm şi bagajele. Wilkens n-are de unde să-şi închipuie ca ştim ceva despre existenţa fratelui său. Cu siguranţă că se gândeşte că zăcem îngropaţi sub dărâmăturile stâncilor.

— Dar trebuie să fi băgat de seama când am tras din barca noastră asupra bărcilor sale, obiectai eu.

— Da şi-o fi închipuind că mai aveam tovarăşi prin apropiere, care au pus stăpânire cu dea sila pe ultima barcă şi-apoi când au ajuns la tabăra trupelor, au purtat de grijă, prin împuşcături, să fie luată înapoi comoara de fildeş. Cât despre fratele său, n-a vorbit

decât sus în peşteră, astfel că n-are de unde să-şi închipuie că mai ştie şi altcineva ceva despre asta.

— În orice caz trebuie să fim cu mare băgare de seama – zisei eu – căci chiar daca Wilkens nu poate să fi ajuns aici atât de repede ca noi, e cu putinţă totuşi să se aţină pe aici oameni de-ai bandei sale, care mai târziu ne vor trăda.

— Foarte adevărat şi de asta trebuie să ne ferim – răspunse Marian – ei, ce-a fost asta?

Câteva clipe se auzi un sunet slab, un fel de bâzâit, urmat de o izbitură puternică în trunchiul unul palmier apropiat.

— Repede în casă! strigă Marian, agitat. A fost o puşcă cu amortizor de sunet. Puşcaşul trebuie să fie pitit pe malul celălalt, în păduricea de palmieri.

Cuvintele acestea ne făcură să ne grăbim cât se putea – şi era şi timpul căci iarăşi şuieră un glonţ printre noi şi lovi în zidul clădirii oficiului poştal.

În vreme ce noi dădeam buzna pe uşă înlăuntru, Marian zise:

— Din pricina amortizorului nu poate ţinti bine – din fericire. Slavă Domnului, acum suntem în siguranţă. Ei, domnule căpitan, dumneata ce crezi?

Ne aflam într-o încăpere mică în care se adăpostea tot oficiul poştal al orăşelului. Câţiva indieni aşteptau acolo să le vie rândul. Cei de faţă făcură mutre cam nedumirite când ne văzură dând buzna înăuntru, dar deoarece rămaserăm liniştiţi nu ne mai lua nimeni în seamă.

Thiago clătină capul, îşi şterse fruntea de sudoare şi zise:

— La asta nu m-aş fi aşteptat. După cum înţeleg par să şi fi sosit aici oameni de-ai lui Wilkens. Altminteri nu-mi pot lămuri lucrurile. As vrea să ştiu cum au putut sosi înaintea noastră.

— Păi trebuie să te gândeşti, domnule căpitan, că noi am mers cam încet cu barca. E foarte cu putinţă ca Wilkens cu supravieţuitorii bandei sale să fi găsit undeva un vas, cu care fireşte că au putut ajunge mult mai curând aici.

Căpitanul îşi roti privirea, întunecat, prin încăpere, apoi zise:

— Ah, totul n-ajută la nimic, dar e mai bine totuşi să părăsim oficiul prin fereastra aia de colo. N-are nici un rost daca ne expunem gloanţelor. Să creadă ce-or vrea slujbaşii de aici, eu, cel puţin, ies pe fereastra.

— Şi eu cred ca e cel mai bun lucru – râse Marian – dar mai întâi vroiai parca să telegrafiezi în Mozambic?

— Da, voi cere să mi se dea imediat legătura.

Nu trecu mult şi convorbirea avu loc. Thiago raportă guvernatorului ultimele întâmplări şi întrebă apoi de profesorul

James Therry.

Din exclamaţiile lui de mirare şi necaz, puturăm deduce că chestia nu prea era plăcuta, pentru autorităţi.

Într-adevăr, când sfârşi convorbirea, Thiago zise:

— E nemaiauzit, domnilor! Profesorul Thierry a fost prins de o bandă de tâlhari. Şi acum bandiţii pretind o sumă mare de răscumpărare, altfel ameninţă că-l ucid pe american. Fireşte că nu trebuie să lăsăm în nici un chip, s-ajungă lucrurile până acolo, căci nu ne putem atrage ura Americi. Guvernatorul mi-a dat toate împuternicirile, ca să pot lămuri chestia aceasta. Împuternicirea e valabili şi pentru dv. domnilor. Aşa ca putem cere pretutindeni concursul tuturor autorităţilor de la oraş sau de la tara.

— Asta ne uşurează întru câtva sarcina – spuse Marian – totuşi, aş avea să-ţi pun câteva întrebări, dar asta am putea-o face mai bina în casa prietenului d-tale, Dacă vrei, părăsim poşta prin fereastră.

Căpitanul Thiago le explică slujbaşilor poştali cum stăteau lucrurile, apoi, deschise fereastra şi sări afară. Noi îl urmarăm şi Portughezul îi conduse pe poteci înguste şi întortocheate prin diferite crânguri, până ajunserăm la o casă mărişoară, galbenă, aşezată chiar lângă plaja.

Thiago strigă ceva când ne apropiarăm de uşa de intrare. Imediat aceasta fu deschisă. Un bărbat înalt se ivi în prag, ne măsură cu privirea, apoi, zărindu-l pe căpitan, porni repede spre el.

— Bună ziua, draga Thiago, mă bucur că te revăd! spuse dânsul, în englezeşte.

Căpitanul se grăbi să ni-l prezinte:

— Edgar Watson, un american care se ocupă aici cu negoţul de fildeş. Domnul Watson e un vechi cunoscut al meu. La dânsul suntem în deplină siguranţă şi nesupăraţi de nimeni.

— Domnilor, mă bucur din toată inima să vă cunosc, spuse Watson, cu vădită sinceritate. Am auzit şi citit multe despre dumneavoastră. E o cinste deosebita pentru mine să vă salut ca oaspeţi în casa mea.

Ne strânse călduros mâinile şi-şi câştigă imediat simpatia noastră, când văzurăm că nu-l uită nici pe Pongo, pe care-l trata în acelaşi fel.

Ne conduse imediat în casă, care era amenajată americăneşte, adică foarte practic Nouă ni se dădură trei odăi mari la parter. Odăile pentru oaspeţi se aflau, de fapt, la primul etaj, dar Marian le ceruse pe cele de jos pentru ca să putem ieşi pe ferestre la nevoie.

Abia ne lăsarăm jos bagajele ca Watson ne şi pofti la masă. Bucătarul lui negru pregătise în graba o masa de conserve, foarte gustoasă.

După masa Watson spuse:

— Thiago, e foarte neplăcuta afacerea cu profesorul Therry. Bănuiesc ca venirea d-tale neaşteptată aici e în legătură cu ea. Şi desigur ca prezenta celorlalţi domni are acelaşi scop.

— În oarecare măsură, da – răspunse Thiago – desi, de fapt, urmărim altceva. Dar ne-am dat seama acum în urmă că e în legătură şi cu profesorul.

— Atunci ai cel mai bun sprijin în domnul Farrow şi însoţitorii săi, zise Watson.

— Aveai parcă să-mi pui nişte întrebări? se adresă Thiago prietenului meu.

— Da, răspunse Marian. În primul rând aş dori să ştiu unde trebuie plătită suma de răscumpărare pentru profesor.

— Asta a pus-o banda foarte bine la cale – răspunse căpitanul – în Beira, unde sfârşeşte linia ferată, care, pornind de la Benguela străbate toată Africa, banii urmează să fie depuşi într-o scrisoare la postrestant sub numele „Profesor Therry”. Bandiţii au mai scris că un negru surdo-mut va ridica scrisoarea pe temeiul prezentării unui bilet. Negrul acesta e ţinut sub strictă observaţie de diferiţi membri ai bandei. Daca aceştia bagă de seamă că negrul e urmărit, atunci profesorul va fi omorât îndată.

— Hm, dar tocmai în Beira va fi mare tămbălău – zise Marian – astfel că un urmăritor, al negrului se poate ascunde foarte bine.

— Eu presupun că negrul va merge cu trenul o bucată de drum şi va coborî în vreo staţiune mai singuratecă – spuse Thiago – acolo fireşte un, urmăritor al negrului, bate la ochi îndată.

— Şi asta e adevărat – încuviinţă Marian – din faptul acesta putem vedea că avem de-a face cu bandiţi foarte vicleni. Păcat că supravieţuitorii bandei din munţii Nanuli sunt aici şi ne-au văzut. Fireşte că Wilkens va căuta s-ajungă cat mai repede la fratele său şi desigur că îi va vorbi despre noi. Prin asta întreprinderea noastră este în primul rând foarte primejduită, iar în al doilea rând bandiţii îl vor păzi şi mai straşnic pe profesor, ca să nu li-l răpim noi – tot aşa cum Wilkens a pierdut comoara de fildeş, datorită nouă.

— Hm, Wilkens ăsta de aici trebuie să fie turbat de furie împotriva d-tale – încuviinţă căpitanul – şi cu siguranţă că va îndemna pe fratele sau, ca d-ta şi însoţitorii d-tale să fiţi neapărat prinşi sau înlăturaţi din cale. Pentru noi cel mai principal lucru ce-l avem de făcut acum e să ajungem neobservaţi la fluviul Sabi.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Marian.

— Bine, atunci trebuie să-l rog pe prietenul Watson să ne găsească un vapor care să plece spre sud chiar în noaptea asta încă. Ar fi cu putinţă?

— Da, răspunse Watson. Întâmplător am auzit azi dimineaţă în port că un vapor de comerţ, „Sena”, sub comanda căpitanului Miguel, porneşte la drum la miezul nopţii. El trece şi pe la Chiloame, de unde nu mai aveţi mult până la fluviul Sabi.

— Minunat! făcu Marian. Cred că, vei fi atât de bun de bilete?

Căpitanul Thiago făcu o mutră cam îngrijorata şi zise codindu-se:

— Hm, asta nu e prea plăcut, domnilor, căci acest căpitan Miguel nu prea bucură la noi de un renume bun. Umbla fel de fel de zvonuri cu privire la dansul – şi nu prea favorabile. Se zice ca face unele afaceri împotriva legilor.

— Asta n-are ce să ne supere pe noi – spuse Marian, râzând. Principalul lucru e s-ajungem cat mai repede la fluviul Sabi. Ba e poate mai bine ca Miguel acela să nu fie un om tocmai cinstit, căci atunci va trece sub tăcere prezenţa noastră pe bord, daca vom plăti pentru asta.

— Mă iertaţi, întrerupsei eu. Dacă e om care se lasă cumpărat, atunci cu siguranţă că pentru o suma mai mare ne va şi trăda. Şi cine ştie daca nu e chiar în legătură... de afaceri cu banda de la fluviul Sabi!

— Se poate! făcu Marian, îngândurat. Trebuie să fim cu ochii-n patru. Dar prilejul de a călători împreună nu trebuie să-l pierdem.

— Domnul Farrow are dreptate, se amestecă în vorba Watson. Dar ce-are de gând să facă acum guvernul dv., căpitane? se adresă el către Thiago. Se vor înmâna negrilor banii de răscumpărare?

— Eu am propus să se trimită o scrisoare cu conţinut fără valoare – răspunse portughezul – pana atunci nădăjduiesc să o scoatem la capăt cu bandiţii.

— Numai de nu i s-ar întâmpla nimic profesorului – răspunse Marian – dacă trimişii va aduce scrisoarea înainte ca noi să fim la faţa locului căpetenia bandei ar fi în stare să-l omoare pe prizonier, de ciudă.

— Fireşte că m-am gândit şi eu la asta – spuse Thiago – şi de aceea m-am înţeles cu guvernul ca şă fie pusă în plic o altă scrisoare, aşa ca să pară că e vorba numai de o greşeală. Atunci cu siguranţă că Wilkens se va pune încăodată în legătură cu guvernul meu, ca să ceară din nou suma de răscumpărare.

— Foarte bine! făcu Marian, vesel. În felul acesta câştigăm

timp. Dar trebuie să ne grăbim ca să-l eliberăm pe profesor.

— Cred că banda e foarte numeroasă – interveni Watson – n-ar fi bine dacă ai cere câţiva soldaţi în ajutor?

— Asta ar fi o măsură greşită, după socoteala mea – zise Marian – căci îndată ce Wilkens va baga de seamă apropierea soldaţilor, cu siguranţă că-l va înlătura pe profesor. În chestia asta numai prin şiretenie putem obţine ceva.

— Bine – încuviinţă Watson – voi reţine deci pentru dv. patru locuit pe vaporul „Sena“.

— Să-i spui însă căpitanului că abia cu puţin înainte de plecare ne vom urca pe bord – ceru Marian – asta ca să nu fim văzuţi.

— Voi face cum doriţi, făgădui Watson.

— Şi acum, n-ar strica să dormim niţel – propuse prietenul meu – căci când vom fi pe vapor va trebui să cercetăm ta timpul nopţii dacă nu sunt indivizi suspecţi pe bord.

Ne retraserăm în odăile noastre şi ne culcarăm.

II
PE VAPOR

DORMIRĂM PÂNĂ LA ZECE SEARA. Watson ne trezi şi când ne adunarăm la cină în odaia lui, dânsul ne spuse:

— Chestia cu Miguel e în bună regulă. Deşi căpitanul s-a arătat bănuitor de faptul ca doriţi să veniţi la bord la o oră atât de târzie, am reuşit să-l încredinţez că mai avem de încheiat o afacere foarte încurcată. De altfel, am văzut la pupa vasului patru bărbaţi care-mi făceau o impresie foarte proasta. Unul din ei, un individ înalt, cu barba încâlcită, avea un braţ bandajat.

— Ah, asta o fi Wilkens, care a fost rănit de un glonţ – zise Marian – avem noroc! Fireşte însă, că trebuie să fim cu ochii-n patru. Şi acum, aş fi de părere să ne începem pregătirile. Nu vom ieşi însă din casă pe uşă, ci prin fereastră. Bănuiesc, domnule Watson, că a fost trimis de pe vapor un spion pe urmele d-tale. Şi n-aş mai vrea să-mi expun pielea la gloanţe trase din umbră. Aşa. Şi acum să pornim. Primeşte cele mai călduroase mulţumiri pentru frumoasa primire pentru sprijinul pe care ni l-ai dat, domnule Watson.

— Mă rog, mă rog, pentru puţin, am făcut-o cu toată dragostea, zise americanul. Îmi voi îngădui vă petrec până la vapor.

Ne echiparăm repede în odăile noastre, apoi ne lăsarăm în jos pe o fereastră ce dădea în grădină. În fundul ei se afla o portiţă, prin care Watson ieşi întâi afara şi iscodi în jur.

Noaptea era foarte întunecoasă, ceea ce era în folosul nostru. Nu se zărea nimic suspect, după cum ne vesti Watson, în şoaptă, astfel că ieşirăm şi noi repede.

Americanul ne călăuzi la plajă, printr-o pădurice de palmieri. Când ne apropiarăm de locul unde se afla ancorat vaporul, văzurăm aici multă însufleţire. Probabil că se încărcau ultimele mărfuri. Asta ne venea bine la socoteală, căci în forfoteala puteam ajunge neobservaţi pe bord.

Aşteptarăm până ce un negru uriaş urcă o ladă grea şi în urma lui urcarăm şi noi, acoperiţi oarecum de făptura negrului.

Când furăm sus, Watson o luă îndată spre dânsul, bătu în o uşiţă din cabina de pe punte şi se adresă bărbatului care ieşise afară:

— Căpitane, aceştia sunt cei patru călători care merg la Chiloame. Domnii ar dori să intre imediat în cabinele lor.

— Bine, domnule Watson – răspunse căpitanul. Cu glas neplăcut – îl voi chema îndată pe steward. Dar ce... şi pentru

negru o cabină?

Zicând aceasta arătă spre Pongo, care tocmai se ivise în raza de lumină ce ieşea prin uşa deschisă.

— Fireşte că şi prietenului nostru i se va da o cabină – se grăbi să răspundă Marian, cu asprime – repet ca domnul acesta este prietenul nostru şi cerem să fie tratat cu toată cuviinţa.

— Hm, cum vreţi, mormăi Miguel. S-a plătit doar pentru el. Ce-mi pasă mie, la urma urmei…

— Aşa zic şi eu! făcu Marian. Acum cheamă-l, te rog, pe steward!

Căpitanul fluieri de trei ori dintr-un ţignal şi imediat se ivi un individ lung cât o prăjină.

— Jose, condu-i pe domnii în cabine! porunci Miguel, scurt. Mă scuzaţi, domnilor, mai am ceva de lucru. Mâine dimineaţă vom putea sta de vorba mai mult.

Stewardul ne îndemna să-l urmăm. Vorbi franţuzeşte ca şi căpitanul. Văzui lămurit pe chipul sau ciupit de vărsat o expresie de dispreţ când îl privi pe Pongo. Marian baga şi el de seamă asta şi zise îndată:

— Asculta, Jose, domnul acesta e prietenul nostru. Vezi cum te porţi cu el, altminteri ai putea avea neplăceri.

Stewardul se margini să dea din umerii, dar se vedea bine ca nu prea ne purta gânduri bune.

— Un nou duşman, spusei lui Marian, când furam în cabina noastră comună. Cred că trebuie să fim cu luare-aminte şi la mâncare.

— Şi eu cred la fel – încuviinţă Marian – dar voi căuta să aranjez astfel lucrurile ca să luăm masa împreună cu căpitanul. Aşa suntem oarecum în siguranţă. Acum hai să examinăm bine cabina.

Vaporul avea în total douăsprezece cabine – şase la babord, şase la tribord. Noi căpătaserăm primele trei de la babord, aşa că în cursul drumului nu puteam vedea coasta prin ferestruici, ci aveam vederea spre mare.

— Mâine dimineaţă o să-l rog pe căpitan să ne dea cabine pe cartea cealaltă – zise Marian – e mai plăcut să putem vedea porturile, prin ferestruicile noastre… Ei, ce mai e şi asta?

În vreme ce eu cercetasem paturile şi dulapurile, Marian se plimbase în sus şi-n jos, ţinând mereu privirea aţintită spre podea.

Auzind exclamaţia lui alergai îndată la dânsul şi văzui nişte crăpături înguste care păreau să fie marginile unui chepeng. Probabil că din cală se putea ajunge la cabina prin chepengul acesta.

Marian se lăsă îndată în genunchi şi încercă să ridice capacul, cu cuţitul său. Zadarnic însă. În cele din turmă zise:

— Cu siguranţă că e zăvorit pe dedesubt. Dar acelaşi lucru trebuie să-l facem şi noi de aici, altfel primim vreo vizită neplăcută le noapte. Întrebarea e cum facem treaba asta în chipul cel mai potrivit.

— Cel mai simplu şi practic ar fi, poate, să înfigem cuţitele noastre, cât mai adânc, în două parţi opuse – propusei eu – cu paturile puştilor putem bate vârtos, ca să se înfigă bine.

— Da, asta e singurul chip – încuviinţă Marian – dacă apoi va încerca să deschidă cineva cu de-a sila capacul, vom auzi negreşit zgomotul.

Înfipserăm repede cuţitele de-a curmezişul lângă crăpături şi lovind cu paturile puştilor le adâncirăm cât se putu.

— Aşa, cred că asta ajunge – zise Marian, mulţumit – acum, însă, să dăm de veste lui Thiago şi lui Pongo. Cu siguranţă ca şi în cabinele lor vor fi astfel de chepenguri.

Înainte de a deschide uşa cabinei, traserăm cu urechea şi ascultarăm cu încordare câteva clipe – şi mi se păru că aud răsuflarea grea, a unui om de partea cealaltă a uşii. Privii întrebător la Marian care dădu doar din cap.

Ne furişarăm spre uşă, trăsei zăvorul încetişor de tot, apoi Marian apăsă repede clanţa şi vru deschidă brusc uşa.

Zadarnic însă – nu putu s-o deschidă! Îşi încorda puterile, dar abia când îi venii eu în ajutor se auzi un pârâit slab şi uşa se deschise.

Ieşirăm repede afară în gangul slab luminat şi văzurăm o umbră care tocmai cobora la fugă scara spre puntea de jos.

— Socotind după mărime, a fost stewardul! zise Marian. Ia să vedem acum ce anume ţinea uşa.

Aprinse lampa de buzunar şi la lumina ei văzurăm un zăvor trainic fixat afară la uşă. Datorita străduinţelor noastre smulseserăm scoaba.

În clipa următoare zburâ cât colo şi uşa cabinei lui Pongo şi scoaba căzu pe gang. Căpitanul Thiago se căznea şi el să deschidă uşa lui, ceea ce mă îndemnă să sar repede într-acolo şi şă trag zăvorul.

— Dar de ce Dumnezeu am fost zăvoriţi? întrebă căpitanul, înfuriat, după ce ieşise afară. Ciudate moravuri par să fie pe aici! Păi dacă e aşa, ia să le stric eu măcar zăvoarele.

Cu patul pistolului său dădu jos scoaba, cât ai clipi din ochi. Fireşte că zgomotul ce-l făcuserăm pana atunci trebuia să atragă oameni şi, într-adevăr, după câtva timp veni jos, cam şovăind,

stewardul – de data asta însă, dinspre scara ce ducea pe puntea de sus.

— Doresc ceva domni? întrebă el, politicos.

— Da, dorim să ştim de ce au fost puse zăvoare pe dinafara uşilor? se răsti ia ei Thiago.

Jose făcu o mutra mirată. Se vedea că-şi redobândise sângele rece, înălţând din umeri:

— Zău nu va pot spune cine a tras zăvoarele, domnule căpitan. Cel mult se poate s-o fi făcut din greşeală vreun negru care a trecut pe aici. Zăvoarele au fost puse pentru ca, pe timp de furtună să postă fi închise uşile, când nu se afla călători în cabine. Altminteri le-ar smulge vântul.

Explicaţia asta din urmă era oarecum, de crezut, dar cu eram încredinţat că Jose împinsese chiar el zăvoarele, ca să ne poată spiona fără teama.

— Bine – răspunse Marian – am stricat zăvoarele şi le vom plăti, fireşte, dar dorim să nu fie puse la loc atâta vreme cât ne aflăm noi în cabine. De altminteri, aş vrea să ni se dea mâine cabine în tribordul vasului – ceea ce te rog să aduci la cunoştinţa domnului căpitan. Sau sunt ocupate cabinele acelea?

— Păi… aşa e – bâlbâi stewardul – cabinele de la tribord sunt ocupate încă din Mozambic. Nu le veţi putea căpăta…

— Atunci vom sta de vorbă cu domnii călători, poate facem schimb, zise prietenul meu.

— Nici asta nu se va putea – zise Jose, vădit încurcat – din nenorocire toţi domnii aceia s-au îmbolnăvit de friguri şi nu părăsesc de fel cabinele.

— Aşa care va să zică, friguri au dumnealor! zise Marian. Ei, atunci nimic de făcut. Cel puţin sunt în tratament medical?

— Da, domnule, avem un sanitar pe bord.

— Cu atât mai bine, poţi pleca! îl concedie Marian.

Ramaserăm liniştiţi pe gang, până ce stewardul se îndepărta şovăind. Apoi îi chemarăm pe Thiago, în cabina lui unde veni şi Pongo, după cum dorise Marian şi descoperirăm acolo un chepeng.

Îl înţepenirăm bine cu cuţitul căpitanului, apoi ne duserăm în cabina lui Pongo şi găsirăm şi acolo un chepeng, pe care-l închiserăm cu cuţitul Negrului, ca să nu poată fi deschis de dedesubt.

— Foarte drăguţ amenajat vaporul acesta! zise căpitanul. N-ar fi bine ca, pe temeiul acesta, cercetăm mai de aproape pe Miguel?

— Nu-s de părerea asta – răspunse Marian căci va putea lămuri

lesne scopul acestor chepenguri. Va spune, de pildă, că servesc unei mai bune încărcări a vaporului, sau pentru primejdie de foc.

— Ai dreptate, încuviinţă Thiago. Şi acum ce facem, domnule Farrow?

— Trebuie să vedem dacă într-adevăr cabinele de la tribord sunt ocupate de bolnavi de friguri. Eu bănuiesc că se adăpostesc acolo bandiţii fugiţi din munţii Nanuli. Ei nici nu au nevoie se arate pe gang, ci pot intra şi ieşi din cabine prin chepenguri, fără să fie observaţi.

— Asta e drept! zise Thiago. Dar cum vrei să ajungi în cală?

— Trebuie să-ncerc acum pe întuneric să cobor jos de pe punte. Sunt sigur că voi descoperi ceva important. Şi mă gândesc să lăsăm neîmpiedicat chepengul dintr-una din cabine, căci în felul acesta aş avea o portiţă de scăpare daca mi s-ar întâmpla ceva în cală.

— Ai dreptate – încuviinţa căpitanului – şi care chepeng îl lăsăm liber?

— Acela din cabina d-tale – răspunse Marian – în vreme ce noi vom fi afară, d-ta vei putea deşuruba zăvorul uşii cabinei d-tale, care-l vei pune la chepeng.

Adăugă apoi în şoaptă:

— Dacă, din vreun motiv oarecare, va trebui să urc prin chepeng în cabina d-tale, domnule căpitan, atunci voi ciocăni de trei ori înainte de a ridica în sus capacul. Şi acum să ne punem pe lucru.

Părăsirăm cabina lui Pongo şi în vreme ce Thiago intră în cabina lui, eu mersei pe gang până la scara ce ducea la puntea de sus. Marian şi Pongo se duseră la cealaltă scară.

Urcai încetişor cele zece trepte şi scosei capul afara cu băgare de seamă. Din păcate nu putui vedea mult, când îndărătul meu se afla cabina căpitanului şi a cârmei.

Puntea era pustie şi cutezai să ies cu totul afară ca să arunc o privire pe mal. Mă aplecai peste parapet şi văzui că negrii tot mai cărau sus baloturi şi lăzi. În astfel de împrejurări nu era greu pentru Marian să se strecoare neobservat în cală.

În vreme ce mă gândeam ce fel de mărfuri săi fie acelea, auzii îndărătul meu un zgomot slab. Întorsei repede capul şi mai avui timp să văd o făptură dispărând în ochiul ce ducea pe scări.

Alergai repede la scară, călcând în vârful picioarelor şi când privii în jos văzui un individ care tocmai cobora ultima treaptă.

Coborâi în grabă scările şi când ajunsei în gangul cabinelor, omul era la cei mult zece paşi înaintea mea. Stătea liniştit de tot la mijlocul gangului şi văzui imediat că pricina şovăielii sale era

numai căpitanul Thiago care tocmai trebăluia la zăvorul din afară al uşii cabinei sale.

Ma oprii şi eu, în aşteptare. Văzui cu surprindere ca omul se-ndreptă deodată spre cea mai apropiata cabină de la tribord, în care zăcea un „bolnav de friguri”. Nu ciocăni în uşă, ci, după cum văzui, îşi plimbă unghia dea lungul lemnului, de trei ori.

După câteva clipe uşa se deschide şi omul misterios se strecură înăuntru. Totul se petrecuse atât de încet, încât Thiago care deşuruba de zor zăvorul, cu cuţitul, nu simţise nimic.

Dar pentru Marian situaţia era foarte primejdioasă acum.

O clipă stătui la gânduri, apoi luai hotărârea să mă furişez şi eu în cală, ca să-l previn pe prietenul meu. Mă apropiai binişor de Thiago, care tresări speriat când îi pusei mâna pe umăr.

Şi împărtăşii repede ce văzusem şi ce aveam da gând. Îi recomandai să se mai uite din când în când pe gangul cabinelor, apoi porni mai departe pe gang în jos şi urcai încetinel treptele spre puntea dindărăt.

Când o putui cuprinde cu privirea, văzui, cu mare părere de rău, ca era viu luminată. Chepengul mare ce ducea la magazie era deschis şi partea dreaptă un negru mânuia o macara, cu care lăzile şi baloturile erau lăsate jos, în cală.

Nu era uşor să treci neobservat pe lângă aceşti negrii, dar cum izbutise Marian ajungă în cală?

Şi unde rămăsese Pongo? I se dăduse doar însărcinarea să stea de pază aici jos.

Pe când chibzuiam cum să-l trag pe sfoara pe negrul de la macara, mi se păru că mă şi zărise, dar tocmai când vrui să mă înapoiez pe furiş jos, se-ntoarse brusc ca şi cum l-ar fi chemat cineva. Se îndreptă apoi spre babord şi se făcu nevăzut. Acum aveam cel mai bun prilej să mă strecor în cală. Făcui repede câţiva paşi înainte, privi în jur şi ascultai; apoi sării repede spre macara, mă prinsei cu mâinile de lanţul care atârna în jos şi-mi dădui drumul dea lungul lui.

Cala era destul de bine luminată cu becuri electrice. Întreaga încăpere era împărţită în despărţituri care se-nchidea în aşa fel că mărfurile erau bine înţepenite ca să nu se rostogolească de la locul lor.

Gangul mijlociu, care părea să străbată dea lungul vasului, era lat de vreo trei metri.

Mirosea ciudat de tot aici jos, dar pentru moment nu-mi putui da seamă ce fel de mărfuri se aflau lângă mine şi îndărătul meu, deşi mirosul tare îmi era cunoscut.

Privii cu băgare de seamă de după colţul unde mă pitisem şi

văzui un negru stând sub deschizătura lanţului macaralei. Răsărise brusc acolo. Striga şi făcea în sus semne şi după câtva timp se lăsă jos un alt negru şi rămase locului lângă celalalt. Curând fu coborâtă o ladă mare, care fu luata în primire, cu băgare de seamă de cei doi negri şi aşezată pe un cărucior scund.

Când puseră în mişcare căruţul, veneau spre mine pe gang – auzii deodată un sunet pe care nu m-aş fi aşteptat să-l aud în cala unui vapor de transport. Era pufăitul furios al unui leu.

Tot pitindu-mă să nu fiu descoperit, intrasem într-una din despărţiturile goale. Deodată însă mă speriai grozav şi mă dădui înapoi, căci cei doi negri se opriră taman în faţa uşii mele. Descărcată apoi lada, ceea ce făcu pe leu să mugească furios.

Ma dădusem înapoi până la o grămadă de lăzi aşezate lângă peretele de afara al încăperii. Din păcate îngrăditura lângă care mă aflam, era luminata de o lampă de pe gang, astfel încât cei doi negri trebuiau neapărat să mă vadă când intrau cu lada înlăuntru.

Dibui repede dea lungul lăzilor şi în cele din urma găsi o deschizătura între lăzi, în care mă furişai. Şi aici era un miros nesuferit şi-mi spusei ca nimerisem într-o deschizătură în care se aflau lăzi cu fiare sălbatice.

Trebuii să mă lipesc de o ladă mare a cărei deschizătură era prevăzută cu zăbrele, după ce mă încredinţai cu ajutorul pipăitului.

Bâjbâind mai departe în sus şi-n jos, băgai de seama că lăzile erau legate cu funii groase de peretele din afară al vaporului.

Cei doi negri veniră înăuntru cu lada şi aşezară lângă intrare, la peretele dinspre gang. O legară apoi cu funii de nişte iude groase şi cârlige bătute în perete, după care părăsiră încăperea.

În clipa următoare, cât pe-aci să scot un ţipăt de spaima, căci deodată îmi simţii mâna stângă strânsa ca într-un cleşte. În acelaşi timp auzii ţipete şi un grohăit îndărătul meu şi-mi dădui seamă îndată ca mă aflam între lăzii cu maimuţe. Şi una dintre ele mă înhăţase.

Pentru moment nu puteam încerca să mă liberez, căci cei doi negri mai stăteau încă în faţa cuştii cu leul pe care-l aduseseră.

În cele din urmă, însă, se cărăbăniră, ducându-se sus şi atunci începui să lovesc maimuţa peste labă, până ce o făcui să-mi dea drumul, ceea ce nu fu tocmai uşor. După aceea pornii cu băgare de seama spre ieşire.

III
O CĂLĂTORIE PRIMEJDIOASA

TOCMAI AJUNSEM LA LADA CU LEUL, când auzi iarăşi uruitul căruţului.

La o depărtare bunişoară de lada primejdioasă, înaintai încetişor şi privii pe gang afară. Îi văzui pe cei doi negri venind înapoi; pe căruţ se afla iar o lada mare. De voie, de nevoie, trebui să mă înapoiez în ascunzătoarea mea, căci bănui ca în lada asta se afla un leu. Ghemuindu-mă iar la locul meu, între lăzi, fui luat în primire imediat de maimuţă, care îmi înhăţă din nou mâna.

Cei doi negri se opriră în faţa despărţiturii. Descărcară lada şi o legară la dreapta intrării, pe urmă ieşiră afară şi închiseră uşa.

Mă arsesem! Asta mai lipsea. Chiar dacă uşa n-ar fi fost încuiată, mi-ar fi venit greu să ies, căci acum cei doi lei erau foarte furioşi şi loveau în zăbrelele lăzilor. Ar fi fost cu neputinţă, să mă strecor printre labele lor primejdioase.

Mă aflam într-o situaţie cât se poate de grea şi-mi părea rău că grija pentru Marian mă îndemnase să viu încoace. Maimuţa îmi ţinea mereu mâna încleştată şi o lăsai în voia ei căci nu vroiam să fac zgomot.

Se scurse astfel vreo jumătate de ceas. Apoi auzii de pe punte comenzi, capacul care dădea în cală fu trântit cu putere după ce, cu puţin înainte cei doi negri mai aduseseră nişte saci jos.

Acum puteam cuteza să ies din ascunzătoare, căci cei doi negri nu mai erau acolo.

Îmi desprinsei mana din strânsoarea maimuţei – n-a fost prea uşor nici de data asta – apoi mă furişai spre uşă, dar în faţa lăzilor cu lei fui nevoit să mă opresc, căci labele fiarelor ieşeau mereu printre zabrele.

În cele din urma luai hotărârea îndrăzneaţă să urc pe lada din stânga. De acolo, mi-ar fi fost cu putinţă, poate, să deschid uşa îngrăditurii.

Zis şi făcut. Dar.... abia mă săltasem pe ladă, că leul de dedesubtul meu începu să se zbată cu turbare. Lovea cu labele în capacul de sus al lumii, aşa că fui nevoit să-mi retrag repede picioarele.

Aplecându-mă mult înainte, putui ajunge cu mâna la broasca uşii. Spre marea mea dezamăgire însă, fui nevoit să constat că aceasta era încuiată.

Nu-mi rămânea deci decât să-ncerc s-ajung, prin chepeng, în cabina de deasupra mea. Sării repede jos de pe ladă şi privii

cercetător în juru-mi. Lăzile cu maimuţe nu vroiam şi le aşez una peste alta ca să pot ajunge astfel la tavan, căci micile animale ar fi făcut prea multă gălăgie. În schimb descoperii nişte lăzi turtite, cu găuri acoperite cu sârma şi care conţineau şerpi probabil, ceea ce era nimerit pentru scopul meu. Dar, tocmai atunci auzii iarăşi paşi afară pe gang.

Era prea târziu să fug înapoi între lăzile cu maimuţe – astfel ca mă ghemui îndărătul lăzii cu leul deasupra căreia stătusem cu puţin înainte.

În clipa următoare uşa se deschise şi scoţând puţin capul afară văzui un negru care ducea pe braţul stâng câteva bucăţi mari de carne. Era îngrijitorul animalelor, care venea cu mâncarea leilor.

După ce aruncă fiarelor carnea, porni înapoi pe gang, lăsând uşa deschisă. Avea de gând să se-ntoarcă, probabil.

Acum era momentul prielnic pentru mine. Repede, dar cu băgare de seamă, mă săltai iarăşi pe lada şi mă târâi spre margine. Din fericire fiara de sub mine era ocupată cu mâncarea, astfel că nu fui împiedicat să mă aplec înainte şi să privesc afara pe gang.

Nu văzui pe nimeni şi sărind jos, ajunsei cu bine pe gang.

Ştiam întrucâtva unde se afla cabina lui Thiago. Mersei câtva timp pe gang şi găsi uşa despărţiturii în care trebuia să fie chepengul neîncuiat.

Intrai repede înlăuntru şi încuiai uşa după mine. Aruncând o privire înapoi, îl zării pe negru, care se întorcea. Intrând în încăpere, băgai de seamă că şi Marian trebuie să se fi urcat pe aici, căci o lada mare, pe care se afla una mai mică, îmi arata drumul pe care-l luase.

Urcai în grabă şi ascultai cu încordare. Auzi glasuri, dar erau atât de nelămurite, încât nu putui deosebi dacă erau ale camarazilor mei.

Îmi luai inima în dinţi şi bătui de trei ori în chepeng. Şi spre marea mea bucurie desluşii acum lămurit glasul lui Marian:

— Cine e acolo?

— Deschide repede, Mariane, sunt eu, Robert!

Imediat fu tras zăvorul, eu mă opintii în capac şi în clipa următoare îl dădui peste cap.

Pongo îmi întinse braţele-i uriaşe şi mă trase în sus. Marian lăsă la loc capacul şi Thiago puse zăvorul.

— Am fost grozav de îngrijorat din pricina ta, Robert, prietenul meu. Trebuia să rămâi la postul tău.

— Da, a fost o prostie fără seamăn din partea mea – mărturisi fără ocoluri – dar eram atât de îngrijorat de soarta ta şi a lui

Pongo, încât nu m-am putut opri să nu mă duc să văd ce e în sfârşit, bine ca suntem iarăşi împreună.

Le istorisi ce mi se întâmplase şi încă pe când vorbeam, motoarele vasului fură puse în funcţiune şi călătoria începu.

Când sfârşit de povestit, Marian, zise:

— Miguel acesta pare să-şi păstreze bine renumele său de căpitan de vas de comerţ, altminteri n-ar primi transporturi atât de mari de animale. În sfârşit, pentru noi principalul lucru e că în cabinele de la tribord se afla oameni suspecţi. Trebuie să fim deci cu mare băgare de seamă, pană vom putea debarca în Chiloame. Socot că vom fi acolo cam poimâine noapte.

— Da – încuviinţă căpitanul – totdeauna se fac două zile, adică patruzeci şi opt de ore.

— Şi în răstimpul acesta trebuie să fim cu ochii-n patru. Propun să mergem acum la culcare, dar să facem de pază cu schimbul. Voi începe eu, apoi vine Robert, pe care-l vei trezi d-ta, domnule căpitan, ciocănind în peretele despărţitor al cabinei. Acelaşi lucru îl vei face peste un ceas, cu Pongo. Apoi va trebui să fim iar treziţi… Drace, dar ce s-a întâmplat? se-ntrerupse el.

Tresărirăm şi ascultarăm cu încordare. Înăbuşit, dar cu atât mai groaznic, răsună până la noi un ţipăt sfâşietor dintr-un gâtlej omenesc. Se părea ca vine de jos, din cală şi un gând grozav îmi trecu prin minte.

— Leii! exclamai.

Şi răspunsul la acest gând al meu veni imediat – răgetul înfiorător al celor două fiare.

— Probabil că îngrijitorul lor se va fi apropiat prea mult, zise Thiago.

Iarăşi se auzi un ţipat omenesc de moarte, apoi un răget al fiarei şi imediat strigăte de spaimă pe punte.

— Simba liber, zise Pongo.

Ne privirăm îngroziţi.

— Doar nu pot să iasă din cala, spusei eu.

Însă Marian fu de uită părere:

— O scară duce spre puntea din faţă şi parcă de acolo sânt auzit ultimele ţipate. A, ascultaţi!

Auzirăm lămurit gâfâitul unui om care gonea pe gangul dintre cabine. Şi în faţa uşii noastre răsună un pufăit scurt, urmat de un răcnet înfiorător. Nişte izbituri de scurtă durată, mârâitul întărâtat al fiarei – apoi se făcu tăcere.

— Să ştii că ăsta a fost stewardul – i-am recunoscut glasul – zise Marian. Haideţi să ne luăm puştile!

— Sfinte Dumnezeule, vrei să ieşi acum pe gang? strigă

căpitanul, speriat, văzându-l pe Marian îndreptându-se spre uşă.

— Da, vreau să mă duc în cabina noastră.

Trebuie să împuşcăm leii, altfel ne lasă vaporul fără conducători şi cine ştie unde ne trezim.

— Dar leul? bâlbâi Thiago.

— Nu mai e în faţa uşii – răspunse Marian după ce asculta puţin – a doborât numai la pământ o victimă ce i-a ieşit în cale. Dar ia-ţi puşca, domnule căpitan, pentru cazul că fiara s-ar întoarce.

Prietenul meu trase binişor zăvorul uşii, apoi o întredeschise. Afară totul era liniştit. Dar de sus de pe punte auzeam ţipete, întretăiate de pufăitul furios al celor două fiare.

Marian deschise uşii de tot şi ieşi pe gang.

— Sunt amândoi sus, probabil unul pe puntea din faţă, iar celălalt pe cea dindărăt, zise el. Robert, hai să încercam să-i ucidem!

Ieşirăm să descuiarăm repede uşa cabinei noastre, Pongo se duse şi el spre cabina lui, spre a-şi lua suliţa, pa care i-o cumpărase în Ligonja americanul Watson.

Când avurăm puştile în mâini, ne simţirăm mai în siguranţă şi Marian îmi spuse:

— Cu primejdia vieţii noastre, trebuie să scăpam pe duşmani de aceste fiare. Haide pe puntea dinainte să vedem ce-i acolo!

Când ieşirăm din cabină îl văzurăm şi pe Pongo păşind afară dintr-a lui, cu suliţa-i enormă în mână.

— Vino, Pongo – îi spuse Marian – să răpunem întâi leul din faţă! Tu trebuie să ne ocroteşti din spate, în caz că vine celălalt dinapoi.

Credinciosul negru încuviinţă din cap şi merserăm repede spre scara care ducea pe puntea din faţă – astfel ca că mă ghemui îndărătul lumii.

IV
O LUPTA GROZAVĂ

LA CAPĂTUL SCĂRII rămaserăm o clipa locului şi ascultarăm cu încordare. Sus, leul părea că izbeşte într-o uşă de lemn, după cum deduceam din zgomotul ce se auzea. Şi de fiecare dată izbucneau ţipete de spaimă.

— Încearcă să pătrundă în cabina de la cârmă – şoptii Marian – aşa că l-am putea vedea când vom fi sus pe scară. În orice caz, ţine lampa pregătită.

Luai lampa de buzunar în mâna stângă, ca să mai pot şi trage la nevoie, apoi urcai după Marian scara îngustă.

Când ajunserăm sus, văzurăm nelămurit la vreo zece metri de noi uşa cabinei de cârmă, de care se izbea din timp în timp un trup uriaş, scoţând în acelaşi timp pufăituri furioase. Şi de fiecare data se auzeau dinăuntru ţipete de spaimă.

— Dacă cel puţin idioţii ar aprinde lumina pe punte! şopti Marian. N-avem încotro, trebuie să-ncercăm cu lampa de buzunar, căci altminteri mă poate nimeri glonţul.

Aşa şi era, căci deşi vedeam trupul leului, era totuşi prea întuneric ca să ochim cum trebuie. Pe de alta parte era şi o îndrăzneală prea mare să ieşim din adăpostul scării, ca să ne apropiem de fiară.

— Marian, n-am putea face altfel? şoptii eu.

— Dacă ieşim afară fiara ne-ar înhaţă din două sărituri. De aceea propun să facem repede un pas înainte, apoi azvârli lampa aprinsă în faţa cabinei de cârmă, sau o rostogolesc într-acolo.

— Hm, asta ar mai merge – răspunse prietenul meu – dar trebuie să rostogoleşti lampa în aşa fel încât s-ajungă destul de departe de cabina, însă lumina să cadă pe uşă şi pe leu. Presupun atunci fiara va face îndată stânga-mprejur.

— Bine, mă voi sili, murmurai eu.

Făcurăm repede un pas înainte, eu mă aplecai, pusei jos lampa rotunda, o aprinsei şi-o împinsei înainte. Apoi mă ridicai în graba şi smulsei puşca de pe umăr. Era o privelişte interesantă cum lampa aprinsă se rostogolea cu repeziciune, până când, în cele din urma, leul veni în lumina ei. După cum se aşteptase Marian fiara se-ntoarse fulgerător, dar ramase nehotărâtă în faţa „drăciei”.

Acum era momentul potrivit şi ca şi cum ne-am înţeles dinainte, slobozirăm în acelaşi timp câte două gloanţe unul după altul. Avusesem o ţintă bună şi distanţa nu era mare, astfel că nu

era nici o minune că gloanţele nimeriră în plin.

Horcăind înfiorător, leul se rostogoli într-o parte, se mai zvârcoli câteva clipe, apoi rămase întins pentru vecie.

— Asta ar fi numărul unul, rase Marian. Să tragem nădejde că vom avea acelaşi noroc şi cu numărul doi. Mă gândesc numai dacă să mergem prin gangul cabinelor spre partea dinapoi, sau s-o luam pe punte, de-a lungul parapetului.

— Poate că e vreo trecere prin cabina de cârmă şi aceea a căpitanului – spusei eu – am putea atunci trage foarte bine prin ferestruici.

— Asta e o idee bună! Hai să intrăm în cabina de la cârmă!

Când ajunserăm în lumina lămpii, se auziră iarăşi înlăuntru ţipete de spaimă, dar Marian bătu cu putere în uşa şi strigă pe franţuzeşte:

— Căpitane Miguel, deschide imediat! Vrem să răpunem şi celălalt leu!

După câteva clipe auzirăm glasul iritat al căpitanului, care înjură întâi pe câţiva negri, care de spaimă se refugiaseră în cabina de la cârmă, apoi văzurăm chipul său la gemuleţul uşii.

— Aţi răpus într-adevăr una din fiare, domnilor? întrebă el, agitat.

În loc de răspuns mă dădui înapoi, ridicai lampa şi îndreptai lumina ei asupra leului. Până atunci Miguel fusese el însuşi orbit de lumină – acum auzirăm zgomotul zăvoarelor trase în grabă şi căpitanul rosti vesel:

— Asta e minunat, domnilor! Haideţi repede, din cabina mea putem cuprinde cu privirea partea dindărăt a punţii. Fiara a doborât acolo pe unul din Negrii mei.

Intrarăm în cabina de la cârmă, împinserăm în laturi patru negri speriaţi care stăteau acolo şi-l urmărim pe căpitan care, printr-o uşiţă, ne duse într-o cabină încăpătoare.

Două ferestruici dădeau pe puntea dindărăt şi repede mă apropiai de cea din dreapta, iar Marian de cea din stânga. Pe leu nu-l mai văzurăm însă.

În schimb văzurăm victima să sfâşiată care zăcea sub o lampă ce mai ardea.

— N-am avut noroc! mormăi prietenul meu necăjit. S-a cărăbănit! Trebuie să ieşim iar afara să-l căutăm. să mergem iarăşi prin gangul cabinelor. Mai mult ca sigur ca şi el a fugit pe acolo!

— Atunci mai bine pândim din cabina de la cârmă daca nu se iveşte la cadavrul tovarăşului sau împuşcat – propuşi eu – jos n-o să rămână mult.

— Ai dreptate – încuviinţă, Marian – haide repede înapoi!

— Se întoarse şi alerga repede afară, cu care prilej atinse o lădiţă aşezată pe o măsuţă înşurubată în perete. Lădiţa căzu jos şi o sumedenie de hârtii se împrăştiară.

— Le ridic eu, zise Miguel, agitat. Vedeţi dumneavoastră ce-i cu leul, domnilor!

Eu însă mă şi aplecasem şi ridicasem câteva hârtii, în acelaşi timp căpitanul aprinse lumina în cabină şi cu uimire citi pe una din hârtii numele „Therry". Acesta era profesorul dispărut în căutarea căruia pornisem.

— Stinge lumina! strigă atunci Marian, cu asprime, din cabina de la cârmă şi căpitanul fu nevoit să se supună.

Mă folosii de prilejul acesta să vâr în buzunar hârtia cu numele „Therry", dădu pe celelalte căpitanului şi intrai repede în cabina alăturată.

— Nici aici în faţă nu e! şopti Marian. Hai să ieşim afară! Ah, auzi, e jos în gangul cabinelor.

Cu aceste cuvinte deschise brusc uşa şi se năpusti pe puntea dinainte. Eu îl urmai, dar încă înainte de a ajunge la scară, fui întrecut de Pongo care i-o luase înainte chiar şi lui Marian.

Auzirăm ţipete înspăimântate, amestecate cu pufăitul furios al fiarei. Când furăm pe gang, văzurăm deschisă uşa unei cabine de la tribord. Probabil ca ocupantul ei avusese uşurinţă să iasă pe gang şi fusese imediat înhăţat de leu.

Cu puştile întinse alergarăm de-a lungul gangului, dar când furam la vreo cinci metri de cabină, Pongo şi stătea în faţa uşii deschise, ridica braţul drept şi în clipa următoare suliţa grea ţâşni în încredere.

Se auzi un răget furios, Pongo sări repede înapoi şi prin uşă zbughi o leoaică uriaşă, clătinându-se şi răgind înfiorător. Din trupul ei ieşea suliţa frântă.

Fara să pierdem vremea, slobozirăm câteva gloanţe în gang şi după puţine clipe fiara zăcea întinsă la pământ. Sărirăm repede înainte şi privirăm în cabină.

Pe podea zăcea un om plin de sânge. Când asupra lui rămaserăm îngroziţi, căci recunoscurăm cadavrul lui Wilkens. Câteva momente rămaserăm muţi, apoi Marian îmi şopti:

— Fireşte că ne vom preface că nu-l cunoaştem. Hai să-i dăm de veste lui Miguel.

— Mariane, am furat căpitanului o hârtie pe care e scris numele „Therry", zisei în şoaptă.

— Bine, ascunde-o cu grijă, o vom cerceta mai târziu! Spune repede căpitanului Thiago ce s-a întâmplat.

Portughezul se şi afla în gang, cu puşca în mana şi privea leoaica. Li povestii în graba ce ştiam, apoi mă luai după Marian, care aproape ajunsese în vârful scării.

Căpitanul Miguel aprinse imediat lumina în cabina să când Marian îl striga de la cârmă ca şi al doilea leu fusese răpus. Ieşi repede în uşa împiedicându-ne astfel să intram. Totuşi nu-mi scapă ca între timp strânsese hârtiile împrăştiate.

Alergarăm spre puntea dindărăt, unde zăceau doi Negri sfâşiaţi de leoaică. În gangul cabinelor nu departe de scara spre puntea dindărăt zăcea sufragiul Jose, ucis şi el de fiară.

Când Miguel zări cadavrul lui Wilkens se cutremură. Ne aruncă o privire speriată, dar se reculese repede şi zise:

— Un cunoscut de-al meu, un plantator, care mergea la Beira. Groaznic să-ţi găseşti moartea în felul acesta!

— Probabil că în frigurile provocate de rana a deschis fără să vrea uşa cabinei – spuse Marian – a fost grav rănit?

— Îmi spunea ca un tractor de pe domeniile sale îi apucase braţul – răspunse Miguel – aşa ia fost scris – ce să-i faci! Haideţi, domnilor, în sala, cred ca vom găsi pe îngrijitorul animalelor.

Găsirăm iar doi negrii sfâşiaţi – şi cu aceştia îşi încheia bilanţul – fiarele uciseseră şase oameni cu totul.

La cererea căpitanului trebuirăm să semnăm un proces-verbal în care erau redate faptele.

În vremea asta negrii înveliseră cadavrele în pânză şi după o scurtă rugăciune a căpitanului fură aruncate în apă.

După trista ceremonie ne retraserăm în cabina noastră unde veniră şi Thiago cu Pongo.

Scosei hârtia din buzunar şi o desfăcui. Semnătura glăsuia într-adevăr: „James Therry”.

— Dumnezeule! exclamă portughezul. Poate că aflăm acum taina dispariţiei sale. Citeşte repede, domnule Bertram!

Din păcate era numai jumătatea din urmă a documentului scris de profesorul dispărut – dar pentru noi era de mare însemnătate:

„... ar fi poate o descoperire epocala, dacă legendele moştenite în sânul acestui trib de negri s-ar întemeia pe adevăr. Gândiţi-vă, un oraş scufundat, care, după descrierile primitive ale boy-ului meu, ar fi stat pe cea mai înaltă treaptă de cultură.

Trebuie deci neapărat să iau un kanu şi să urc vreo douăzeci de kilometri pe fluviul Sabi. Tot boy-ul meu spune că ţinutul acela e foarte nesigur – dar la vreo patru kilometri mai departe, după o cotitură a fluviului, s-ar fi aflând.

Îngropat sub nămol şi vegetaţie bogată, oraşul acela vechi. Trebuie să dezleg taina, chiar de-ar fi şi mai greu decât se arată. Şi de primejdiile care pândesc acolo nu mă tem.

James Therry”

— Ah, făcu Marian – s-ar putea spune ca avem taina celui dispărut. Care va să zică tot a căzut victima primejdiilor care pândesc în fluviul Sabi – şi anume în mâinile bandei. Cel puţin ştim acum ca sălaşul bandiţilor trebuie căutat la vreo douăzeci de kilometri în susul îmbucăturii.

— Therry aminteşte de o cotitură a apei – zisei eu deodată – n-ar fi mai bine dacă am merge înainte pe uscat şi apoi să venim de sus în jos.

— Minunat, exclama prietenul meu – o idee cat se poate de buna! Wilkens al II-lea, ca să zic aşa – fratele celui pe care l-am încredinţat mării adineauri – nu ne va aştepta de pe uscat, ci îşi va îndrepta toată atenţia asupra fluviului în direcţia îmbucăturii. Poate că izbutim atunci să surprindem banda luând-o de sus.

— Şi oare vechiul oraş scufundat n-o fi având vreo însemnătate pentru bandiţi? spusei eu mai departe. Poate că-l ţine acolo prizonier pe profesor, astfel ca el se afla în locul dorinţelor sale.

— Asta îmi pot închipui – râse Marian – dar posibil este, totuşi. Cel puţin să rămânem la asta ca să mergem vreo douăzeci şi cinci de kilometri pe uscat, apoi să coborâm fluviul. Cred că n-ai nimic împotrivă, domnule căpitan?

— Fireşte că nu – se grăbi să spună Thiago – recunosc că propunerea d-tale e cea mai nimerită.

Dar îmi îngădui să observ că cu greu vom găsi un kanu, dacă vom pătrunde atât de mult în interior Precât ştiu eu, nu prea sunt multe sate pe lângă fluviul Sabi, deoarece el este evitat din pricina acestei bande care îşi face veacul de multă vreme pe acolo. Ce facem atunci?

— O! – râse Marian – în cazul acesta va trebui să împrumutăm un kanu de la banda de tâlhari. Pentru noi principatul lucru e să-l liberăm pe profesor şi să descoperim ascunzătoarea bandei. Distrugerea ei o vom lăsa apoi pe seama soldaţilor.

— Numai dacă bandiţii n-or fi atunci demult peste dealuri şi văi – spuse Thiago.

— Dar cred că guvernul portughez o fi pus un post mai puternic la fluviul Sabi, după ce s-a recunoscut că regiunea nu prezintă siguranţă! îşi dădu cu părerea Marian. Poate că, cu ajutorul acestor oameni putem curăţa cuibul.

— Sunt zece oameni sub conducerea unui subofiţer european – răspunse căpitanul, după cat ştiu sunt oameni viteji, căci

altminteri nu s-ar fi oferit pentru aceasta misiune plina de primejdii..

— Minunat, spuse prietenul meu – atunci ne va fi posibil, să facem nevătămătoare întreaga banda. Dar toate astea le vom vedea când vom fi la faţa locului – aha, o fi descoperit Miguel lipsa hârtiei – schimbă el vorba, auzind ciocănituri în uşă.

Vârai repede foaia în buzunar, în vreme ce Marian se duse să deschidă. Afară era într-adevăr Miguel, care găsi de cuviinţă abia acum ne mulţumească pentru ajutorul dat cu împuşcarea leilor. Cu prilejul acesta îşi plimba mereu privirile pătrunzătoare prin cabină.

Era vădit ca el căuta hârtia pierdută – nu pomeni însă nimic despre asta, ci ne părăsi după ce ne dete noapte bună.

— Robert, rupe imediat hârtia şi azvârle bucăţelele în mare prin ferestruică – îmi spuse Marian – mă tem că, încă în noaptea asta vom primi o vizita neplăcută.

Scosei hârtia, o rupsei şi aruncai bucăţele prin ferestruică. Conţinutul ei îl păstram în memorie.

— Dar bine, domnule Farrow, de ce ne-am putea teme? întrebă Thiago. Miguel nu va îndrăzni să pătrundă aici ca să-şi ia înapoi hârtia.

— Poate ca da, răspunse prietenul meu. Documentul acela e prea important pentru bandiţi ca să se împace cu gândul ca se află în mâinile noastre. Eu mă gândesc cum a putut ajunge în stăpânirea lui Miguel.

— Foarte simplu, rase Thiago. Profesorul va fi călătorit cu vaporul acesta la fluviu şi o fi uitat vreun pachet aici.

— Aşa o fii încuviinţă Marian. Dar, haideţi să ne culcam acum, căci mai avem numai patru ceasuri pana la ziuă. Paza rămâne împărţită aşa cum ne-am înţeles înainte.

Căpitanul şi Pongo se duseră în cabinele lor, pe când eu mă întinsei pe patul meu îngust Marian însă se aşeză la masă şi începu să citească o curte.

Privii câtva timp la ei, apoi mă cuprinse somnul.

V
PE FLUVIUL SABI

MĂ TREZII simţindu-mă zgâlţâit cu putere. În primul moment crezut că Marian mă trezeşte şt sării repede în sus – dar văzui apoi că e ziua mare şi holbai ochii la prietenul meu.

Acesta clătină capul şi zise:

— Am făcut bine că am proptit chepengurile cu cuţitele noastre. Uite, a încercat cineva să-l ridice pe al nostru.

Mă apropiat şi văzui că într-adevăr, cuţitele nu mai erau aşa cum le aşezaserăm noi, dar îşi îndepliniseră totuşi scopul şi împiedecaseră deschiderea chepengului.

— Şi n-ai auzit nimic? întrebai plin de mirare.

— Tot atât de puţin ca şi tine, dragă Robert. Bandiţii or fi suflat în cabină vreun praf dintr-acelea care adoarme şi pe care-l fabrică negrii din plante. Nu-i vorbă, am băgat eu de seama că mi se făcuse rău deodată, dar înainte de a mă putea ridica am căzut grămadă. Mare noroc am avut că cuţitele şi-au făcut datoria.

— Haide repede să vedem ce-i cu Thiago şi Pongo! îl îndemnai eu.

Alergarăm la cabinele vecine şi după repetate ciocănituri în uşă, prietenii noştri deschiseseră, spre bucuria noastră. Abia după ce deschiseră ferestruicile însă şi respirară aerul proaspăt, li se împrăştie ameţeala.

Şi în cabinele lor încercaseră să pătrundă bandiţii. Luarăm hotărârea, însă, să ne prefacem că nu ştim nimic şi merserăm cu toţii pe puntea dinainte.

Căpitanul Miguel tresări uşor când ne zări, dar noi îl salutarăm prietenos şi cerurăm să ni se servească dejunul. Deoarece spuse şi el că vrea să mănânce, merserăm împreună cu dânsul în sala de mâncare.

N-aveam motiv să ne temem de otravă, căci Miguel luă cel dintâi din mâncărurile şi băuturile care se aduceau la masă. Probabil ca o făcea într-adins, ca să înlăture de la început orice bănuială. Apoi mai trebuia să fie cu băgare de seamă la renumele său – destul de prost deja – căci în calitate de căpitan al vasului de comerţ putea aduce bandei foloase mai mari decât dacă ar fi fost el însuşi un membru important al ei.

Pe călătorii misterioşi din cabinete de la tribord nu-i văzurăm şi căpitanul ne lămuri de asemenea că aceştia sufereau de friguri.

În noaptea următoare ajunserăm la Chiloame şi după un rămas-bun călduros de la căpitan părăsirăm vaporul.

Când lăsarăm în urmă pontonul luminat şi păşirăm pe străduţa îngustă care ducea la sat, Thiago spuse:

— Sunt curios să ştiu unde am putea fi găzduiţi peste noapte. E într-adevăr pe aici un han, dar nu prea e sigur. Prin cârciuma se vântură tot solul de indivizi, suspecţi.

— Atunci am putea să aflăm acolo ceva cu privire la profesor – zise Marian – nu e nevoie să mânam la han, ci putem ieşi din sat câtva timp şi ne facem lagărul undeva pe câmp.

— Asta e o idee buna, zise Thiago. Daca părăsim Chiloame în timpul zilei, cu siguranţă ca vom avea pe urmele noastre iscoade, care ar putea să-i trădeze lui Wilkens asta nou prezenţa noastră. De altfel, hanul e tocmai în marginea satului, astfel că suntem îndată în stepă.

— Foarte bine – zise Marian – aşa dar, la drum!

Străbăturăm repede satul cufundat în întuneric, în care totuşi domnea mare însufleţire. Sosirea unui vapor însemna câştig pentru mulţi negri.

În cele din urmă ajunseserăm înaintea unei clădiri de lemn, care în Europa s-ar fi putut numi foarte bine şopron. Prin deschizăturile scunde şi joase pătrundeau râsete, înjurături şi cântece.

Când Thiago deschise uşa, larma amuţi şi toţi întoarseră capetele spre noi.

Nu erau de fel mutre plăcute. Şi băgai de seamă vreo câţiva, care stăteau mai în fund, se-ntoarseră repede când îl văzură pe căpitan.

Negru uriaş stătea rezemat de tejghea. Zărindu-ne, rânji, lua un pahar plin de rachiu şi păşi spre Marian.

— Masser ciocneşte cu Kimbo! guiţă el şi cei de faţă întâmpinară invitaţia cu hohote de râs.

Din asta băgarăm de seama că eram nepoftiţi aici, altminteri negrul nu şi-ar fi îngăduit provocarea aceasta în faţa unor albi.

Marian îl măsura cu privirea pe beţiv şi zise aspru:

— Cară-te!

Apoi, trecu pe lângă el, fără să-i mai dea vreo atenţie.

Când se adresa însă patronului, comandând pentru noi whisky cu sifon. Negrul beat zvârli la pământ paharul, smulse un cuţit de la brâu şi ridica braţul să izbească în Marian.

Într-o clipă avui revolverul în mâna, dar Pongo mi-o luase înainte. Ca o panteră se repezi în negru, îi prinsei braţul şi în momentul următor se auzi un ţipăt de durere, iar negrul se poticni, gemând. Pongo îi răsucise mâna dintr-odată.

Marian se-ntorsese imediat şi scosese revolverul. Câţiva de pe

la mese săriră în picioare, dar se aşezară la loc când văzură armele noastre.

Cârciumarul ne umplu paharele şi când văzurăm că spiritele s-au mai potolit, dădurăm pe gât băutura răcoritoare. Părăsirăm apoi cârciumă, fără să aruncăm măcar o privire negrului.

— N-am aflat nimic nou – râse căpitanul, când furăm afară – dar whisky-ul a fost bun. Şi de sigur că nu ne va urmări nimeni, căci Pongo le-a vârât frica-n oase. Negrul ăsta numai simţăminte bune nu cred să ne poarte.

— Nu face nimic – răspunse Marian, calm – dar am băgat de seamă ca unii indivizi şi-au ascuns fetele când ai intrat d-ta, domnule căpitan.

— Probabil că erau dezertori din trupa noastră – spuse Thiago – avem, din păcate, cam mulţi dintr-aceştia care primejduiesc apoi oraşele de pe coastă. Aşa, acum mergem drept înainte, apoi o luam ceva mai la apus şi după aceea ne vom putea căuta un loc de tabără, iar mâine seară ajungem la fluviul Sabi dincolo de cotul cu pricina.

Merserăm vreun ceas prin stepă, apoi dădurăm de o pădurice şi hotărârăm să poposim acolo. Aprinserăm un focuşor, orânduirăm paza şi dormirăm pana dimineaţă.

Toată ziua următoare merserăm fără răgaz şi spre seară ajunserăm la fluviul Sabi. Thiago ne lămuri că ne aflam la vreun kilometru în sus de cotul unde se găsea oraşul pomenit de Therry.

Marian privi îngândurat fluviul lat cu apa liniştită, apoi arătă spre capetele numeroşilor crocodili ce ieşeau din apă.

— Păcat că nu putem trece înot – zise el – şi trebuie să ajungem de partea cealaltă, căci oraşul e pe malul de miazăzi, după cum scria profesorul. Vom fi nevoiţi să mergem dea lungul malului, până când vom găsi un kanu.

— Dar astăzi e prea târziu, căci peste un ceas se lăsă noaptea – zise Thiago – mai bine să căutăm un loc potrivit de tabără.

— Fireşte – încuviinţa Marian – avem timp deajuns mâine dimineaţa să căutăm o luntre.

Ne făcurăm tabăra printre tufe, aproape de mal. Făcurăm un focşor, îmbucarăm ceva, apoi Marian luă prima veghe, iar noi ceilalţi ne culcarăm.

Foarte plăcută nu era noaptea asta, căci pe când mai stăteam de vorba încă, avui impresia că aud în tufişuri unele zgomote, care mi se părură suspecte.

Dar camarazii mei şi cu mine, susţinură că trebuia să fie vreun animal, poate un şarpe. Când îmi luai veghea în primire, Marian îmi spuse, văzând, că nu se clintise nimic.

Noaptea trecu în linişte. A doua zi dimineaţa băurăm restul de ceai ce ne mai rămăsese, apoi pornirăm pe malul fluviului la răsărit.

Deodată Marian scoase o exclamaţie de bucurie şi arată cu mâna înainte. Acolo se legăna, la mal, un kanu, care se desprinsese probabil de undeva, căci nu se vedea nimeni în luntre.

Alergarăm repede într-acolo şi văzurăm că într-adevăr era goala. Numai în faţă, la proră se afla un pachet mărişor învelit într-o pătură.

— Minunat! exclamă Marian. Soarta a avut grijă de noi. Dar acum vreau să vă fac o propunere: eu voi trage luntrea pe jumătate pe uscat, iar voi vă veţi duce repede la vânătoare, aici nu mai avem merinde.

N-aveam motiv să ne împotrivim acestei propuneri astfel că ne împrăştiarăm în stepă, în vreme ce Marian se duse să taie o creanga lungă ca să poată trage pe uscat kanu-ul, care se afla la vreo doi metri de mal.

La vreo patruzeci de metri unul de altul, înaintaserăm vreo sută de metri în stepa, când o antilopă trecu în goană pe lângă mine. Pentru suliţa lui Pongo era prea departe, aşa că dusei puşca la ochi, trăsei şi animalul căzu fulgerat la pământ.

Alergarăm repede într-acolo. Pongo încărcă vânatul în spinare şi o luarăm repede înapoi spre fluviu. Marian stătea pe mal şi ne făcea semne.

Deodată se auzi un strigăt deasupra apei. De partea cealaltă, în tufiş, se ivise un european, care striga ceva lui Marian – dar din pricina depărtării nu înţelegeam ce spune.

Marian sari însa repede în luntre şi începu să vâslească de-a curmezişul apei. Pornirăm în lupta şi ajunserăm la mal când Marian se afla în mijlocul fluviului.

— Buna ziua, căpitane Thiago! striga acum omul de dincolo – şi căpitanul răspunse cu bucurie:

— Profesor Therry, sunt fericit că te văd. Ai izbutit să te liberezi?

— Am fugit, dar sunt urmărit.

Era o întorsătură cât se poate de prielnică. Principala noastră misiune – regăsirea profesorului – era împlinită.

Totuşi, fiindcă nu se poate şti niciodată ce se poate întâmpla, luai puşca în mână, pentru a putea interveni în cazul când urmăritorii profesorului s-ar fi ivit pe mal înainte ca Marian s-ajungă acolo.

Dar se petrecu atunci ceva ce ne făcu să scoatem un ţipăt de

spaimă. În partea din faţă a kanu-ului se ridică brusc pătura care acoperise pachetul şi în clipa următoare o făptură uriaşa, neagră, se năpusti asupra lui Marian.

Era negrul care în seara trecută încercase să ciocnească un pahar cu prietenul meu. Erau atât de repezi mişcările negrului încât nu putui slobozi nici un glonţ. Nici Marian n-avu vreme să tragă revolverul – izbutise numai să zvârle vâsla în kanu, căci uriaşul îl şi înhăţase.

O luptă pe viaţă şi pe moarte se încinse şi noi trebuia să rămânem spectatori pasivi, căci mişcările celor doi luptători erau atât de repezi, încât n-aş fi putut trage un glonţ, fără să-l primejduiesc pe prietenul meu.

Grozăvia era, însă, capetele câtorva crocodili uriaşi, care se ridicară din apă în apropierea kanu-ului. Fioroasele fiare păreau să presimtă că se puteau aştepta la o pradă bună. Marian nu era nici pe departe atât de puternic ca potrivnicul său şi priceperea lui la box nu-i prea putea folosi din pricina spaţiului îngust al kanu-ului ce se clătina mereu.

Uneori închideam ochii, îngrozit, căci mi se părea că-l văd căzând în apă – dar mereu, în clipa din urmă, el se pricepea să scape de aceasta soartă înfiorătoare, făcând o mişcare îndemânatică.

Negrul lupta cu îndârjire. Băgai de seamă însă că el se slujea mai mult de braţul stâng, căci Pongo îi răsucise mâna în seara trecută.

Deodată se păru că Marian îşi dă seamă de aceasta împrejurare prielnică, fiindcă îl văzui înhăţând repede mâna dreaptă a uriaşului şi în clipa următoare văzduhul fu sfâşiat de un urlet de durere. Negrul se clatină, se poticni, îşi smulse cu puterea disperării braţul din strânsoarea lui Marian şi se prăbuşi cu capul în jos în apă.

Prietenul meu apucă reînvie vâsla şi împinse kanu-ul înainte la locul unde căzuse Negrul, apa începu să spumege şi să clocotească.

Negrul nu mai ieşi suprafaţă, căci crocodilii care mişunau pe acolo îl târâră sub apă şi probabil că-l şi sfâşiaseră.

Răsuflai uşurat când priveliştea aceasta grozavă dispăru, când valurile se potoliră pe locul unde potrivnicul lui Marian îşi găsise o moarte atât de cumplită.

Privii apoi iarăşi spre celălalt mal şi-l văzui pe profesor urcând în kanu şi strângând mâna lui Marian. Era un bărbat înalt şi subţire şi făcea impresia unui om care nu se da înapoi de la nimic.

Lua repede a doua vâslă şi-i ajută din toate puterile lui Marian

la străbaterea fluviului înapoi. Nu veneau însa direct spre noi, ci o luaseră ceva mai spre Sud, spre un tufiş des, la vreo cincizeci de metri mai jos de noi.

Alergarăm repede într-acolo şi pătrunzând între crengi dădurăm de un petec de pământ de vreo doisprezece metri în circomferinţă, care era însă ocrotit şi dinspre fluviu prin tufe dese.

Ne făcurăm loc printre acestea şi tocmai atunci opri şi kanu-ul la mal.

— Înainte! zise Marian, tulburat, ceea ce nu era de mirare după lupta ce o dusese. Trageţi repede kanu-ul adânc în frunziş! Pongo trebuie să şteargă cu grijă toate urmele. Deocamdată suntem nevoiţi să rămânem aici.

Nu puserăm nici o întrebare, ci traserăm kanu-ul până la petecul de pământ unde aveam de gând să ne facem lagărul, unde ne întâmpină profesorul.

Făcu cea mai bună impresie asupra mea şi-l văzui pornind îndată să strângă vreascuri ca să aprindă un focşor.

Pongo aduse antilopa, apoi apă în vasele noastre şi peste o jumătate de ceas mâncam cu pofta din carnea gustoasă.

După masă profesorul Therry începu să povestească:

— În afară de boy-ul meu mai luasem numai patru hamali, căci nu-mi place să umblu cu o caravană întreagă după mine. Boy-ul meu e de obârşie de pe aici şi-mi povestise despre un oraş străvechi, îngropat lângă fluviul Sabi. E o legendă care s-a păstrat numai în tribul său. Fireşte că vroiam să cercetez cum stau lucrurile, m-am îmbarcat pe vasul „Sena” al căpitanului Miguel şi am debarcat în Chiloame. Când însă am pornit cu un kanu în susul fluviului Sabi, furăm atacaţi brusc în ţinutul acesta, de o ceată alcătuită din albi şi negri. Atunci băgai de scamă că şi cei patru negri făceau parte din bandă. Iar boy-ul meu izbuti să fugă în zăpăceala care se stârnise. Fui transportat într-o încăpere subterană şi recunoscui îndată că erau ziduri străvechi. N-avui să mă plâng de tratament; unul din albi – şeful bandei, cum auzii mai târziu, un anume Wilkens – îmi spuse că ceruse guvernului portughez o sumă de răscumpărare pentru mine şi când vor sosi banii îmi va da drumul. Îl întrebai dacă existau şi alte încăperi subterane şi el mă duse prin diferite încăperi, din orânduirea cărora văzui îndată ca trebuia să fie vorba de o cetate de apărare, instalată după planuri anumite. Îmi spusei atunci că legenda pe care mi-o povestise boy-ul se întemeia pe adevăr şi că oraşul propriu zis trebuia să fie ceva mai sus. Bandiţilor nu le spusei nimic de asta, căci socot că voi face descoperiri foarte însemnate. Dar nu mai aveam linişte în subterană şi aseară izbutii s-o şterg.

— De ce n-ai fugii spre coastă? întrebă căpitanul, mirat.

— Acolo m-ar fi căutat îndată bandiţii – răspunse Therry – şi afară de asta trebuie doar să găsesc oraşul îngropat. Voiam cel puţin să stabilesc locul exact unde ne aflam, apoi m-aş îi înapoiat în Chiloame şi aş fi cerut sprijinul autorităţilor. Mă bucur, domnule căpitan, ca te şi afli aici. Unde sunt trupele d-tale?

— Am venit singuri să te eliberăm – râse Thiago – despre însoţitorii mei cu siguranţă că ai auzit destule şi vei fi ştiind, că preţuiesc mai mult decât o trupă întreagă. Ne temeam că bandiţii îţi vor face vreun rău văzând că vin trupe.

— Ai dreptate – încuviinţă profesorul – vă mulţumesc din inimă, domnilor, că v-aţi expus unor primejdii atât de mari, de dragul meu. În schimb nădăjduiesc să vă pot arăta, oraşul străvechi. Cred că veţi veni cu mine?

— Mai încape vorbă! răspunse Marian. Dar mai întâi vrem să-i punem cu botul pe labe pe bandiţi, altminteri nu vom putea lucra în linişte. D-le căpitan, unde sunt soldaţii de care vorbeai?

— La vreo opt kilometri la răsărit de aici. Dar au îndatorirea să patruleze în fiecare zi pe o rază întinsă.

— Atunci trebuie să căutăm să-i întâlnim – spuse Marian – vom putea apoi, sub conducerea domnului profesor, să pătrundem în ascunzătoarea bandei.

— Da, câţiva soldaţi au trecut uneori pe aici – spune profesorul – şi de fiecare dată bandiţii se bucuraseră în ascunzătorile lor sigure.

Pongo, care se îndepărta pentru a iscodi dacă nu se zăresc duşmani, se înapoiară imediat şi zise:

— Massers, vin Askarii.

— Ei, drace! striga căpitanul – asta e într-adevăr un noroc! Rămâneţi aici, domnilor, mă duc să-i aduc pe soldaţi!

Însoţit de Pongo se făcu nevăzut printre tufe şi după o jumătate de ceas zece negri în uniforme sub conducerea unui alb, se iviră lângă noi.

Profesorul trebui să descrie exact ascunzătoarea bandei, alcătuită din vreo cincisprezece inşi, după părerea lui şi hotărârăm să pătrundem acolo încă din noaptea asta.

Spre seara profesorul avu o mare bucurie, când Pongo sari deodată într-un tufiş apropiat, de unde se întoarse curând cu un pui de negru, care se pitulase acolo.

Era Tano, boy-ul lui Therry, care-l căutase până atunci zadarnic pe stăpânul său în tot ţinutul.

Când se lăsă întunericul, trecurăm fluviul pe malul celalalt cu Kanu-ul. Sub conducerea profesorului merserăm vreo doi kilometri

spre răsărit, apoi Therry ne arată o colibă acoperita cu tufe şi iarbă.

— De cealaltă parte se află intrarea. Va fi greu însă să ne apropiem de paznic în lumina lunii.

— Asta o va face Pongo – zise Marian – pun rămăşag că peste o jumătate de ceas avem toată banda în mână.

Uriaşul negru nu aşteptă să fie rugat şi porni înainte, iar noi îi urmarăm la distanţă. Când cotirăm pe după colină, îl văzurăm stând în faţa unei deschizături întunecoase. La picioarele lui zăcea întins paznicul.

Intrarăm cu băgare de seamă înăuntru şi-i surprinserăm pe bandiţi în somn. După o scurtă împotrivire din partea lor, erau cu toţii legaţi.

A doua zi dimineaţă, Thiago, cu soldaţii săi, îi aduse la coastă. Noi rămaserăm acolo, căci ni se trezise interesul pentru oraşul străvechi.

Vei afla într-o zi câte aventuri am mai întâmpinat cu prilejul acesta, dragă George, îşi încheia doctorul Bertram povestirea.

Sfârşitul volumului: **PIRAŢII FLUVIULUI SABI.**

În numărul următor:

LUPTE CU ŞERPI.

In Numărul următor:

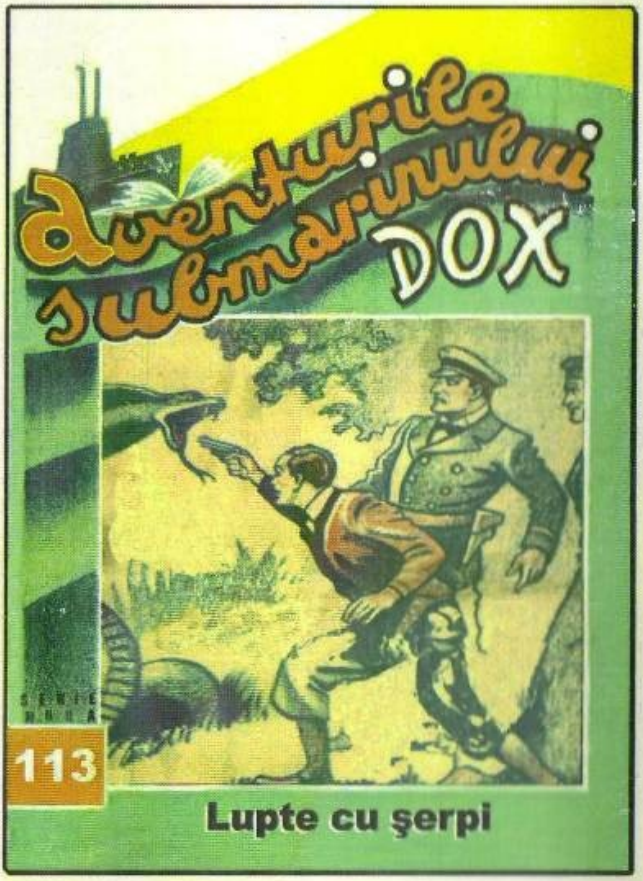

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro